

Θ' ἀφῆσα
τῇ λευκῇ χιονισμένη κορυφῇ
ποῦ ἔσταυρε μ' ἔνα γυμνὸ χαμῶδελο
τὴν ἀπέραντη μόνωσή μου.

Θὰ τινάξω ἀπ' τοὺς ὄμους μου
τῇ χρυσῇ τέφρα τῶν ἀστρῶν
καθὼς τὰ σπουγγίτια
τινάξουν τὸ χιόνι
ἀπ' τὰ φτερά τους.

"Ἔτσι σεμνὸς ἀνθρώπινος ἀκέραιος
ἔτσι πασίχαρος κι ἀθῶος
θὰ περάσω
κάτω ἀπ' τὴς ἀγθισμένες ἀκκκλες
τῶν χαθῶν σου
καὶ θὰ ραμφίσω
τὸ πάμφωτο τῆδάμι τοῦ ἔαρος.

Θάμαι τὸ γλυκὸ παιδί
ποῦ χαμογελάει στὰ πράγματα
καὶ σὸν ἔκυστό του
χωρὶς δισταγμὴ καὶ προφύλαξη.

Σὶά νὰ μὴ γνῶρισα
τὰ χλωμὰ μέτωπα
τῶν χειμωνιάτικων δειλινῶν
τὴς λάμπρες τῶν ἀδειῶν σπιτιῶν
καὶ τοὺς μοναχικούς διαδάτες
κάτω ἀπ' τῇ σελήνη
τοῦ Αὐγούστου.

"Ἐνα παιδί.

Είχα κλείσει τὰ μέτρια
γιὰ ν' ἀρπίζω τὸ φῶς.

Τυφλός.
Είχα κάψει τὴ φλόγα
γιὰ ν' ἀναπνέω.

Τίς νύχτες
ἀφρουγκραζόμουν τοὺς θρόνους τῆς οὐρανῆς
κ' ἡ ἀνάσα τοῦ χαμόγελοῦ
δὲ γνώριζε τὴ μετάνοια.

Νὰ σακρῶσω
πάνω στὰ διάφανα χέρια μου
ἀπὸ μιὰ διάφανα χερὰ
ποῦ δὲν ἐπιθυμῆι

“Ὀχι θωρεία. “Ὀχι ὄνειρο.
Πιὸ πέρα.
Ἔκει ποῦ καταλύεται τ' ὄνειρο
κ' ἡ φθορὰ ἔχει φθαρεί.

Κ' ἤρθες ἐσύ.

III

Κοίταξε ἀγαπημένη
πῶς σὲ κοιτάζουν
τὰ λυπημένα χέρια μου.

Σὰ δὺὸ παιδιὰ ὄρφανὰ
ποῦ κλαίγαν μὲς στὸ σπῆδι:
Χωρὶς ψωμί
καὶ κοιμηθῆκαν τρέμοντας
πάνω στὸ χιόνι.
Κρύωναν μὰ δὲν ἐπαίτουσαν.

Κρατούσαν
ἕνα λουλούδι σιωπηλὸ
καὶ παίζαν τρυφερὰ κι ἀδέξια
στοὺς παγισμένους ὄρθμους.

Ἀγαπημένη
κοίταξε πῶς διατάζουν
τὰ νυχτωμένα χέρια μου.

Πῶς μπορεί ν' ἀνοιχτεῖ
αὐτὴ ἡ θύρα τοῦ φωτός
γιὰ μένα ποῦ δὲ γνώρισα
μῆτε τὸν ἴσκιό μιὰς μαρμαρυγῆς;

Στέκω ἀπ' ἔξω στὸ ψύχος θεῶδός
καὶ κοιτῶ τὰ μεγάλα παράθυρα
τὰ φωτισμένα ρόδα
καὶ τὰ κρύσταλλα
κι ὄλο λέω νὰ κινήσω νὰ φύγω
πρὸς τὴ γνῶριμη νύχτα
κι ὄλο λέω νὰ θῶ
κι ὄλο στέκω
ἔξω ἀπ' τὴ θύρα σου.

Μὴ μὲ καλέσεις ἀκόμη.
“Ἄς παρατείνουμε
αὐτὲς τίς ὥρες τίς θαμπές
τίς ὄπερληρωμένες
ποῦ δὺὸ κόσμοι
ἀνταμώνονται
ποῦ δὺὸ βαθεῖές φωνές
ζυγιάζονται
πάνω σὲ μιὰ χορδὴ ἀργυρῆ
καὶ μιὰ σταγόνα ὄρασοῦ
οκριντᾶ καὶ ταλαντεύεται
στ' ἀνθός τῆς νύχτας.
Ἰδὼν θὰ μείνει
ἔκει θὰ πέσει.

Ἄγαπημένη
τί προετοιμάζεται γιὰ μᾶς
μέσα στὸ θάλημα τῶν θεῶν
πίσω ἀπ' αὐτὴ τῆ φωταψία ;

IV

Βηματίζεις

μέσα στὰ σκοτεινὰ δώματά μου
μ' ἓνα πλατὺ ἀνοιξιὰτικο φόρεμα
ποὺ εὐωδιάζει πρᾶσινα φύλλα
φρεσκοπυμένο οὐρανὸ
καὶ φτεροὰ γλάρων
πάνω ἀπὸ θάλασσα πρωϊνῆ.

Μέσα στὸ θάλημα σου ἴχθυσιν
κάτι μικρὲς φουσαριμδόνικες
ἀπὸ κείνες ποὺ παίζουσιν
τὰ πολὺ εὐθυμὰ παιδιὰ
στὶς ἐαρινὲς ἐξοχές.

Νά

ἔδῳ εἶναι

τὸ ἔδηνιο γραφεῖο
τοῦ προγόνου
ποῦχε πολλοὺς ὑπηρέτες
πολλὰ σκυλιὰ κυνηγιῶν
καὶ τὸν εἶχαν ἀγαπᾶσαι
πολλὰς κυρίες ἄρρωστες
μὲ χρυσὰ ματόκλαδα
καὶ μετᾶξιν οὐδέματα.

*Ἐδῶ ἐπάνω ἔγραφα πρὶν ἔρθεις
ἐπιστολὲς καὶ στίχους
γιὰ πεθαμένους φίλους
κάτω ἀπ' αὐτὸ τὸ κρηροπήγιο
ποὺ τὸ κρᾶτησαν Χέρια ὀκρυομένη
σὲ ἀπέραντες νύχτες ἀγρυπνίας.

Δὲ νιώθεις
τὴν ὠχρὴ παρουσία
τοῦ αἰθέρα καὶ τοῦ ἰωδίου
τὴν πληρωμένην κραυγὴν
τῆς παραφροσύνης
μιὰ μυρωδιὰ βροχῆς ποὺ πέφτει
σὲ πληρωμένα τῶματα ἔσπερινὰ
συναπορίων καὶ ψυχιατρείων ;

Κοίταξ τὶς φωτογραφίες —
ἡ πεθαμένη μητέρα
ὁ πεθαμένος ἀδελφός
x' οἱ χλωμὲς ἀδελφές μου
μὲ τὶς φεγγαφίαιες προῦκλῆς
καὶ μ' ἓνα μακρινὸ χαμόγελο
κρημασμένο στὴ μορφή τους
καθὼς ἓνα κλουεὶ μὲ καναρίνια
κρημασμένο σὲ σπῆτι φτωχικὸ
ποὺ ἔχουν ἔλαιο πεθᾶνει.

Ποῦναι ἓνας ἀχθοφόρος
νὰ μεταφέρει αὐτὰ τὰ ἔπιπλα
στὸ ὑπόγειο ;

Ἐκρέμασε καὶ πέταξε
ἀπ' τ' ἀνοιχτὸ παράθυρο
τὶς μελαγχολικὰς κορνίτσες.

*Ἐοὺ μοῦφερες
τὸν καινούργιο καιρὸ
τὸ φῶς τῆς αὐγῆς
καὶ τὸ αἶμα μου.

Δὲ θὰ περάσω στὸ δάχτυλό σου
τὸ ἀργαῖο δαχτυλίδι τῆς μητέρας.
Μὲς στὸν ὠχρὸ περὺξέ του
ἀναπνέει ὁ σκελετὸς
τοῦ παρελθόντος.

και θλιβοντας τῆ θάλασσα
θα ξαναποθε
τὴν παιδική μας δέηση
μαζί με τὰ πουλιά και με τὰ φύλλα.

Κι ἀπὸ θαθιά κι ἀπὸ μακριά τὰ σήμεντρα
τῶν παιδικῶν ἐκκλησιῶν
θα τραγουδοῦν τὸ τραγούδι
τῆς τρυφερῆς Ναζαρέτ
πάνω ἀπ' τοὺς πράσινους κήμτους.

VI

Ἄγαπημένη
δὲν ἔχω παρὰ μόνο μιὰς στιγμῆς
τὴ ζωὴ και τὸ φτερούγισμα.

Δὲ βλέπεις
πάνω στὸ δέριμα μου
τὸ πρωτάνοιχτο θάμβος ;

Δὲν ἀκοῶς
μὲς στις ἴνες μου
μύρια φτερὰ μικρῶν κορυδαλλῶν
ποὺ μόλις τ' ἀγγίξῃς
ἢ πρώτη ἀκτίνα
τῆς αὐγῆς ;

Πόσο εἶμαι νέος.
Πόσο εἶμαι νέος
κάτω ἀπ' τὰ θλιβερά σου.

Τὰ πολυτεχνία
τῶν ἀρχαίων τηγῶν
ποὺ συνανθοῦν τ' ἀργυρά τους δάκρυα
σὲ γαλανοὺς καθρέφτες οὐρανοῦ
κοιμῶνται πίσω ἀπ' τὰ μάτια μου
ποὺ σὲ βλέπουν.

Καμιά δίσποση.
Ἡ μνήμη τῶν ἀποχαιρετισμῶν
δὲ ρυτιδώνει τὰ χέρια μου
ποὺ δρῆρισαν μέσα στὰ χέρια σου.

Πέθομαι στὰ χεῖλη σου
τὴν πρασιναῖδα τῆς ἔσοχῆς
και τοὺς θρόλους τῆς θάλασσας.
Ἡ ζέστα τοῦ κορμιοῦ σου
μὲ ντυνει τὸν ἥλιο.

Ξεράγισε τίς χαραματιές
τῶν παραθύρων.

Οἱ στογαμηοὶ κ' οἱ σίχοι
μακραίνουν μὲς στὴ νόχτα
κ' ἐμεῖς ἀπ' τὴν κλίση μας
μὲλις ἀκοῦμε τίς φωνές τους
σὰν ἡμιλίες μεθυσμένων
ποὺ ἀποτείνονται στὴ σκιά τους
και στὴ λυμφατικὴ αερίνη.

Τὸ φῶς τῶν ἡγεμονικῶν μαλλιών σου
σκατίζει τοὺς ὧμους σῆς νόχτας.

Βυθίζονται τ' ἀστρα
στοὺς θυθοὺς τῶν ματιῶν σου
κι ἀνθίζουμε ἐμεῖς
ἐμπιστοὶ κι ὄρατοι
καθὼς τὰ πλάσματα
τὴν πρώτη ἡμέρα τοῦ Θεοῦ
ποὺ δὲν εἶχαν ρωτήσει κι ἀπορήσει.

VII

Τί ζέστα.
Δὲν ἀκούγεται τιὰ
τὸ ἔρημα τοῦ αἰῶνου ἐπαίτη
ἔξω στοὺς παγωμένους δρόμους.